
Relaties

Verkering - huwelijk - seksualiteit (2)

J.G.Bulthuis

Onze God is enkel goed. Uit zijn goede hart komen alleen maar goede gedachten, plannen en daden voort. In dat goede is het leven; buiten dat goede is de dood. Het goede van God is wijs, sterk, zuiver en vreugdevol. Het goede is 'van den beginne', is het oorspronkelijke. Jezus, de wonderbare Raadsman en een door God aan ons gegeven Leidsman, voert ons daar naar terug. Dat geldt ook voor relaties zoals wij die hier bespreken. In zijn evangelie vinden we de juiste weergave van de scheppingswetten voor de mens. Die dienen weer gekend en gehoorzaamd te worden, zodat waarachtig leven en ongedeeld geluk terug zullen keren bij de mens. Als gelovigen willen wij daarin vooraan gaan.

Huwelijk

Wat is nu eigenlijk 'huwelijk'? Wie en wat bepaalt dat? In de bijbel zijn enkele gedachten daarover neergeschreven waaruit voor dit artikel er twee gekozen zijn: Hosea 2:18,19 en Mattheüs 19:5,6. Uit deze teksten volgen vier aspecten:

- trouw
- ouders verlaten
- één vlees
- onscheidbaar.

Huwelijk is het samenvallen van deze vier aspecten tegelijk!

Het is dus onmogelijk één aspect eruit te lichten en los van de andere als levensvorm te praktiseren. We zullen dit afzonderlijk gaan toelichten.

Trouw

In een goede verkeringstijd hebben de aanstaande partners ruim de gelegenheid gehad elkaar te leren

kennen. De man zal zijn verloofde "*door gerechtigheid en recht, door goedertierenheid en ontferming trachten te winnen voor het verdere leven*" (Hosea). In een zuivere, open sfeer waar veiligheid is voor beiden zal de ware liefde zich kunnen ontwikkelen. De liefde van het hart. Hierbij is het vooral van belang te zorgen voor veiligheid voor de aanstaande bruid door rein met haar te handelen en niet vóór het huwelijk haar te pressen tot sexuele daden. Niet met geweld de bloemknop open breken.

Als dan tenslotte alle zaken rond zijn, valt de beslissing te trouwen.

Het huwelijk begint met de trouwbelofte. De laatste uitspraak van Hosea is immers '*door trouw je bruid te werven*'. Die trouw begint bij je belofte, je ja-woord. Een belofte geef je onder getuigen. Deze zijn in ons geval de wederzijdse ouders (familie), de staat, de gemeente met de Heer. De belofte geeft - zo bedoelt God dat tenminste - de veiligheid en zekerheid voor beide partners voor goed van elkaar te zijn (Matth.5:33,37). Omdat staat en kerk in ons land (gelukkig) gescheiden zijn, valt de trouwceremonie in twee delen uiteen: eerst naar het stadhuis en daarna naar de kerk.

De staat

Bij onze wetgeving geldt nog steeds dat men pas gehuwd is indien dit schriftelijk is vastgelegd bij de burgerlijke stand. De wederzijdse familie is daar meestal aanwezig als getuigen van het ja-woord. Spotters noemen dit 'het boterbriefje halen'. Gelovigen ervaren het anders. Zij willen niet wetteloos zijn en voegen zich gehoorzaam en met vreugde in de door God ingestelde regels. Dit leren we uit Romeinen 13:1,2,5 en Titus 3:1. Alleen 'voor God getrouwd zijn' en niet voor de staat is dus onzinnig. Het ongehuwd samenwonen is geen huwelijk, maar een vorm van ongehoorzaamheid aan het huwelijk en aan God, dus...zonde! De motieven ertoe zijn nooit uit het evangelie gehaald maar meestal van praktische aard, zoals bv. het financiële voordeel, het sexuele ongeduld, ongenoegen in het ouderlijk huis, e.d. Zolang echter in ons land bepaalde wetten voor het huwelijk blijven gelden, zullen wij christenen ons er aan blijven houden. Mocht in de toekomst het een en ander zich wijzigen, dan zullen wij ons blijven oriënteren op

<p><i>De gemeente</i></p>	<p>Gods woord om tot een verantwoorde huwelijksluiting te komen.</p> <p>Een belofte afleggen in de gemeente is tevens een belofte aan het hoofd, Christus, en aan zijn lichaam, de gemeente. Dus voor andere getuigen dan in het raadhuis. Daarom vragen wij tijdens de inzegeningdienst van het echtpaar nogmaals het ja- woord. Heel ons leven speelt zich immers geheel 'in Christus' af. De gemeente erkent het huwelijk en zal met liefde en zorg het nieuwe echtpaar opnemen en steunen, zo nodig helpen. Het is dan ook een feest om Gods zegen toe te bidden over het nieuwe paar. De Heer is eveneens Heer over en binnen het huwelijk. Niets zal in ons leven buiten Hem omgaan. Door de trouwbelofte start het huwelijk en is het legaal. Mochten er moeilijke ogenblikken aanbreken dan zullen beide echtelieden zich inzetten om - met Gods hulp - hun belofte gestand te doen. Het grote aspect 'trouw' speelt bij God een hoofdrol in zijn relatie met de mens en in de onderlinge menselijke relaties. Voor een verdere bestudering daarvan wijzen we de lezers op de vele schriftplaatsen die daarover spreken.</p>
<p><i>Ouders verlaten</i></p>	<p>Het verlaten van de ouders is een definitief einde van het kind-zijn. Er komt een einde aan de deelname aan het gezinsleven thuis. De nestverlaters gaan nu zelf - na de huwelijksluiting - met hun eigen partner een zelfstandige eenheid vormen, samen een eigen huishouding opzetten. Let wel: het handelt hier over huwelijk, dus niet over ongehuwd samenwonen. Die relatievorm kent God niet voor de mens!</p> <p>Bij het verlaten van het ouderlijk huis is het wel de bedoeling dat de ouders thuis blijven. Met andere woorden: neem je vader of moeder niet mee in je huwelijk. Dat is ongezond en een bron van spanningen. Blijf je ouders eren, zorg voor een goede relatie voor zo ver het van jezelf afhangt. Maar wees jezelf en bouw met je partner zelf aan je eigen relatie en vormgeving van je huwelijksleven (Ef.5:31).</p> <p>Andersom geredeneerd: ouders, achtervolg je gehuwde</p>

kinderen niet. Pas op met bevoogding en wordt geen bemoeial. Sta altijd voor je 'ex-kinderen' klaar met raad en daad, zodra zij er om vragen. Maar houd een gezonde afstand en respecteer hun privé-zaken. Hang niet aan je kinderen, want ze zijn nu volwassen en - vanuit het geloof sprekend - veel meer je broeder en zuster in Christus dan je kinderen.

Eén vlees

Het tot één vlees zijn betekent in de ruimste zin samen één natuurlijk leven hebben. In engere zin bedoelt men ermee het sexuele leven van man en vrouw binnen het huwelijk. Wij zullen ons hier tot dit laatste aspect beperken.

De sexualiteit is door God geschapen als een liefdesuiting en als voortplantingsmogelijkheid. God zag dat ook dit zeer goed was. Als er echter één terrein is waar de boze zich intens mee bemoeit heeft, is het wel de sexualiteit. De verworpenheid, zonde en ziekelijkheid nemen in deze eeuw zelfs hand over hand toe. Voor ons een reden te meer om de rechte, oorspronkelijke weg te gaan die de Schepper hierin voor ogen staat.

Binnen het huwelijk

De geslachtsgemeenschap is een daad binnen het huwelijk en is mede naast de trouwbelofte een bevestiging van dat huwelijk. Het echtpaar is tot één vlees geworden, dus onscheidbaar. Vrije sex bestaat in Gods denken niet, omdat het alleen een huwelijksuiting is. Wèl sexueel contact buiten het huwelijk om hebben, is een relatievorm die God niet kent. Het is noch getrouwd noch ongetrouwd zijn. Maak je je er echter wel aan schuldig dan ben je één vlees met de ander geweest en op die grond dus eigenlijk niet meer te scheiden. Bijna altijd gaan echter de bedrivers van deze handelwijze na gedane zaken weer uit elkaar om een volgende keer met een ander 'naar bed te gaan'. Dit is de wetteloosheid, de hoererij, al is zij onbetaald, het leven in zonde! Paulus schrijft in 1 Corinthiërs 7:2 dat met het oog op die misstanden "*elke man zijn 'eigen' vrouw dient te hebben en elke vrouw haar 'eigen' man*". Het zijn woorden aan het adres van gehuwden; zie maar naar de tegenstelling in vers 8: "*...maar tot de ongehuwden en*

Voor het huwelijk

weduwen zeg ik...' Motieven als 'maar we houden toch van elkaar' zijn dooddoeners om deze zonde te dekken. Echte liefde leidt tot huwelijk langs de door God gegeven weg.

Maar..."we hebben al voor elkaar gekozen, alleen kunnen we nog niet trouwen. Wat is er dan op tegen om nu al de sexualiteit in onze relatie te beginnen? We zijn toch immers voor elkaar bestemd?"

Dit is een veel gehoorde en gepraktiseerde kijk op sexualiteit in de verkeringstijd. Ook onder gelovigen. In datzelfde 1 Corinthiërs 7 heeft Paulus het diverse malen over het ongetrouwde meisje. Weet je hoe hij haar steeds noemt? Maagd!

Dat woord houdt in: rein, kuis en ongerept. Zij heeft geen geslachtsgemeenschap gehad. Want diè is toch bedoeld voor in het huwelijk. In het oude Israël was het een schande en doodzonde als het meisje in de eerste huwelijksnacht geen maagd bleek te zijn (Deut.22:13-21).

Maar..."we hebben geen echte gemeenschap, maar spelen met elkaars lichaam. Je moet elkaar toch leren kennen?"

Paulus schrijft over '*onbetamelijk handelen*' (vers 36) en het oude testament over '*de schaamte ontbloten*'. Dit wordt duidelijk van de hand gewezen. Wie zich door hartstocht niet in de hand kan houden, '*kan beter trouwen*' (1 Cor.7:9). Het sexuele gebeuren is voor gehuwden; wie blijft handelen als een werkelijk dader van de volmaakte wet der vrijheid (van o.a. onreine en weerspannige geesten) zal zalig zijn in z'n doen (Jac.2:25).

Wijsheid

Er is nog een heel belangrijk aspect in deze zaak dat vaak over het hoofd gezien wordt. In de meeste gevallen blijkt dat vooral de man (jongen) het snelst en het nodigst het sexuele spel wil aangaan. Geen rekening houdend met het feit hoe dat bij het meisje ligt, tracht hij iets - in eigen belang - te ontwikkelen waar de tijd nog niet rijp voor is. "*Prikkel de liefde niet, vóórdát het haar behaagt*" (Hoogl.2:7). Het meisje is daarin meestal

gevoeliger en zuiverder dan de jongen. Wordt dat door hem genegeerd, dan is er duidelijk sprake van forcering bij het meisje. De psychische schade die haar zo wordt toegebracht kan jarenlang in het huwelijk een handicap gaan vormen voor een gezonde seksualiteit. Nogmaals Hosea: *"door gerechtigheid en recht, door goedertierenheid en ontferming zal ik u tot mijn bruid werven.."*, en niet door een te vroeg, onrijp, onbeheerst en zondig afdwingen van sex. Wie werkelijk liefheeft, heeft respect voor de ander. Wees dus wijs vanuit de gedachtenwereld van onze goede God.

Aanstoot

In deze studie zijn we uitgegaan van de stelling dat heel ons leven als christen zich behoort af te spelen 'in Hem'. Met 'Hem' bedoelen we Christus; te onderscheiden in het Hoofd Jezus met zijn lichaam de gemeente. Ons leven is organisch verbonden met de gemeente. Binnen dat Godsgezin gelden regels en normen, rechten en plichten. In verband met ons onderwerp noemen we Romeinen 14:13 en 1 Corintiërs 10:32: *"Geeft elkander geen aanstoot"*. Wanneer een stelletje bij zichzelf besloten heeft rein te wandelen tijdens de verkeringstijd (een andere weg is er niet), dan zullen ze ook niet op één kamer bij elkaar logeren of tijdens de vakantie in één tentje slapen. En nog veel meer wat tegenwoordig 'gewoon' is. De wereld zegt: je moet de kat niet op het spek binden. Wij zeggen: geef geen aanstoot. Geef geen aanleiding aan de wereld noch aan de gemeente dat er vermoed, gefluisterd en gefantaseerd gaat worden. Voorkom dat de ander door jouw gedrag verleid wordt tot vermoedens. Dat is de wet der liefde in de praktijk. *"Onthoud je van alle schijn des kwaads"* (1 Thess.5:22- Statenvertaling). Dit heeft niets te maken met ouderwets of kinderachtig of preuts zijn, maar wel alles met heiligheid, wetmatigheid en gehoorzaamheid. Laat over jezelf en je relatie niets dan goeds gezegd kunnen worden. Wees licht in de Heer en een voorbeeld voor allen. Paulus vat het samen met de woorden: *"Het huwelijk zij in ere bij allen en het bed onbezoedeld"* (Hebr.13:4).

Konsekwenties

Enkele malen schreven we in het voorgaande over 'zonde'. Soms lijkt het wel eens of degenen die zich aan dergelijke praktijken overgeven niet goed beseffen dat zij zondigen. Dat kan dan wel in de zienlijke wereld verborgen blijven, maar in de geestelijke wereld niet. *"God heeft ons immers niet geroepen tot onreinheid, maar tot heiliging; wie dat verwerpt, verwerpt God"* (1 Thess.4:7,8). Het kwade gevolg ervan is dat men *"niet verder het Koninkrijk Gods binnen kan gaan"* (1 Cor.6:10; Gal.5:19-22; Ef.5:5; Col.3:5). Gelukkig is voor hen die niet door de geest van wederspanningheid verhard en korrektheid mogelijk. Over allerlei zonden die de Corinthiërs hadden gepleegd, schrijft Paulus: Maar gij hebt u laten afwassen, maar gij zijt geheiligd, *"maar gij zijt gerechtvaardigd door de naam van de Here Jezus Christus en door de Geest van onze God"* (1 Cor.6:11). Dat is eveneens mogelijk voor allen die later weer struikelen. Niet met de gemakkelijheid om *"in de zonde te blijven"* (Rom.6:1,15), maar met de wil en keuze om *"met de ongerechtigheid te breken"* (2 Tim.2:19). Schuldbelijdenis, vergeving, reiniging, zonodig bevrijding van de beïnvloeding van boze geesten, goede raad, soms langere begeleiding...het zijn goede en noodzakelijke acties om op de rechte weg te komen en te blijven.

Wat zou het ideaal zijn als er voor dergelijke levenszaken nu eens een open en duidelijke uitwisseling, relatie en samenwerking tussen ouders en opgroeiende kinderen kwam. Zovele ouderen maken er zich van af en zovele jongeren moeten zelf hun weg maar vinden. Voor gelovigen (gezinnen) in onze gemeenten is er toch een betere benadering haalbaar voor deze dingen. Een mooie taak om op de schouders te nemen.

Ongehuwd

Is getrouwd zijn de enige echte leefvorm? Neen. Jezus en Paulus waren ongehuwd. Het zelfstandig zijn, vrijgezel zijn, krijgt bij de laatste zelfs voorrang: *"Het is goed voor een man niet aan een vrouw verbonden te zijn"* (1 Cor.7:1) en: *"Ik zou wel willen dat alle mensen zo waren als ikzelf"* (1 Cor.7a) en: Hebt gij geen vrouw meer? Zoek er geen (1 Cor.7:27b). Zie ook nog vers 38-40. Gehuwden

staat "verdrukking naar het vlees te wachten" die de apostel hen "gaarne zou willen besparen" (1 Cor.7:28b). Die verdrukking varieert van huwelijksproblemen tot allerlei zorgen in het gezin. Daarbij zijn de partners gedeeld, want zij moeten "naast de Heer ook elkaar behagen" (1 Cor.7:33).

Redenen van het ongehuwd blijven kunnen van uitlopende aard zijn. De geest van verwerping kan een tegenwerker zijn in het durven zoeken naar een partner. De geest van weerspanningheid kan je karakter onaantrekkelijk maken. Een ongezond denken of een verkeerd voorbeeld van je ouders kunnen je parten spelen. Paulus wijst weer een andere oorzaak aan: ieder heeft z'n gave (1 Cor.7:7b). Zo kun je het ook bezien. En terecht. De Heer zelf is hiervan het grote voorbeeld. Kwam hij te kort, was Hij minder, was Hij incompleet? Neen. Zoals Hij leefde, zó raadt Paulus het ook de ongehuwden aan: "Wijd je zorgen aan de zaak des Heren, hoe hij/zij de Heer zal behagen" (1 Cor.7:32-34). Het konstant onder druk (van de boze) staan om aan de man (vrouw) te komen, is de verkeerde houding. Het "*Mijn zoon, mijn dochter, geef Mij uw hart*" uit Spreuken 23:26 zal onze eerste intentie zijn. God heeft allereerst recht op ons leven. Wie met Hem niet gelukkig is of kan worden, wordt het ook niet met een mens (partner). Bij een waarlijk overgegeven leven aan Hem zal Hij genade en leiding geven indien een levenspartner onontbeerlijk blijkt. Geloof en vertrouw daar in.

Ten slotte

Ten slotte nog eenmaal de gehuwden.

Voor hen mag getrouwd-zijn niet betekenen een zich gaan opsluiten binnen die relatie, een gaan leven alleen voor die relatie. In hetzelfde 1 Corinthiërs 7 schrijft Paulus in de verzen 29 - 31 in de trant van: "*De tijd is kort. Ten slotte, laten zij, die een vrouw (man) hebben, zijn als zonder partner,...*" Hij bedoelt daarmee te zeggen dat er meer en hogere belangen zijn dan alleen het aardse en natuurlijke leven. Zonder aan verwaarlozing van het huwelijks- en gezinsleven te denken, vraagt het uitwerken van Gods plan wel op bepaalde ogenblikken offers van ons. Offers van tijd, inzet, aandacht, geld,

Informatie

talent, e.d. Dan stel je in je huwelijk en gezin wel eens prioriteiten, voorrang aan de Heer en zijn werk. Een dergelijke instelling bouw je al op tijdens je verkering. Dat zal dan heel praktisch tot uiting dienen te komen binnen de gemeente, de jeugdgroep, de vriendenkring in een samen optrekken, samen delen, samen bouwen met alle heiligen van zo'n groep. Leef dus niet alleen voor jezelf en je partner, of alleen voor en met andere stelletjes en echtparen, maar houd de deur (letterlijk en figuurlijk) in alle redelijkheid open voor de ander. Dat houdt eveneens in dat stelletjes niet alleen moeten omgaan met andere stelletjes en echtparen niet alleen met andere echtparen. Onderhoud het contact met allen. Stel je relatie mede ten dienste van het geheel, tot opbouw van het lichaam van Christus. Huwelijk (en verkering) is immers ook "*een gave van de mens*" om vrucht voort te brengen voor Gods plan (1 Cor.7:7b).

Voor hen die zich wat breder willen informeren over dit thema verwijzen wij naar enkele boeken. Deze zijn beslist niet bedoeld als een aanvulling van onze eigen leerinzichten, maar bieden wel eens wat nuttige gedachten en praktische wenken ten aanzien van het omgaan met elkaar, van seksualiteit, van probleembenadering, van oplossingswegen, e.d. Lees ze vanuit de gedachtenwereld van het evangelie van het Koninkrijk der hemelen zoals in ons Studieblad weergegeven. "*Toets alles daaraan, behoud het goede en het nuttige*", maar gooi de graten overboord. Vraag eens bij je boekentafel, in een evangelische boekhandel of leen zonodig van elkaar.

De boeken van Walter en Ingrid Trobisch, bv.

- Ik had een meisje lief.
- Met vreugde vrouw zijn.
- Ik ben met jouw getrouwd.
- Liefde moet je leren.
- e.a.

Van Gerhard Hauer,

- Verlangen naar tederheid.

Van Marleen Ramaker,
- Getrouwd...en dan?
- Brieven aan Yvonne.

Van Gien Karsen,
- Een vrouw zegt ja.
- Een vrouw naar mijn hart.

Van Ed en Gaye Wheat,
- Liefde voor twee.